

2013, plantant cara a la crisi

- El Poblenou vota diferent
- La Rambla polèmica
- L'aventura d'emigrar
- L'escola Les Acàcies

Editorials

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
La Flor de Maig	
Paràlisi municipal	
EN PORTADA	4
El Poblenou vota diferent	
25N, de la sorpresa a l'alternativa	
Vaga general!	
APROPEM-NOS	10
La dura aventura d'emigrar	
PARTICIPA	11
Rambla polèmica	
PAISATGES URBANS.....	12
Patrimoni industrial	
ENTITATS.....	14
L'escola Les Acàcies ja té mig segle	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	16
Aquestes són les flors que fan estiu	
Premi Sant Martí a La Flor de Maig	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	18
Al Poblenou el capital privat genera canvis, mentre la resta cau en decadència	
HISTÒRIES DE BARRI.....	21
Ni carn ni peix	
SANITAT.....	23
D'infermeres i infermers	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concertar hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concertar hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes no més aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: C.P.:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
 Codi:
 (Signatura)

Revista *El Poblenou* n.74
 desembre 2012

Edició: Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Joan Maria Soler, Marc Dueñas i Carles Canela
 Col·laboradors: Elena Marzo, Esther Racionero, Anna Lorente Ripollès, Marçal Bonadona, Maria Gràcia Larrégola

Coordinació: Naia Hernández
 Fotografia: Salva Clarós, Joan Maria Soler, Pepe Molina, Naia Hernández, Júlia Nabona

Portada foto: Salva Clarós
 Correcció: Concepció Colomina, Josep Pascual, Marc Dueñas
 Disseny gràfic/maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Publicitat: Sanjo (697 268 335)
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

La Flor de Maig

Era inimaginable que pocs mesos després que l'Ajuntament tanqués l'Ateneu La Flor de Maig, el mateix Ajuntament, de la mà del president del Districte, donaria el Premi Sant Martí a aquesta mateixa entitat. Què havia passat? Doncs que quan el Districte va prendre la decisió de clausurar l'Ateneu, no era conscient que era un problema que no es resolía simplement recol·locant unes entitats que estaven en aquest espai. No va considerar prou que La Flor de Maig és un lloc emblemàtic del barri, que —des que catorze treballadors van decidir fer la cooperativa a final del segle XIX fins a convertir-se en la cooperativa de consum més important de Catalunya— ha format part de la memòria viva del barri, que va ser el primer centre de cultura popular recuperat a Barcelona en temps de la Transició i que és el bressol de les Festes de Maig.

Quan va córrer la veu del tancament de La Flor de Maig, molta gent del barri es va moure per tornar a fer germinar les llavors d'aquesta flor i, el 20 d'octubre passat, gent del barri, per pròpia iniciativa i amb la tranquil·litat de sentir-se

legítims ocupants, va tornar a recuperar la Flor de Maig.

És molt significatiu el gran suport, tant de persones a títol individual com d'entitats, que ha rebut aquesta recuperació. I és d'agrair, i hauria de fer pensar, que les Federacions i Coordinadores d'Entitats del Districte vagin votar la concessió del Premi Sant Martí d'enguany, en la seva modalitat col·lectiva, a La Flor de Maig.

La Flor de Maig ha nascut amb molta força i vitalitat, està oberta a tot el barri i vol ser fidel a les seves arrels cooperativistes. Sap que la seva energia creix quan hom se sent protagonista cultural i social del seu futur. Una energia que té el repte de fer llum en un moment que aquesta societat en crisi ho enfosqueix tot.

Amb l'entrega d'aquest premi l'Ajuntament reconeix aquesta recuperació i també es compromet a fer els passos perquè aquest espai històric passi de mans privades a ser qualificat d'espai públic. Com sempre, hi haurem d'estar a sobre.

La Junta de l'AVVP

Paràlisi municipal

Ha transcorregut un any i mig des de les darreres eleccions municipals. La sensació és que Barcelona està immersa en una paràlisi general, que l'equip de govern no té idees pròpies, i que no demostra la iniciativa necessària per reactivar el teixit econòmic i fer front als efectes de la crisi.

Els barris que han patit històricament manca de serveis i d'equipaments de forma més acusada ara veuen com es retarden les obres compromeses, els plans urbanístics aprovats, i que s'allunya l'equiparació a la resta de barris de Barcelona.

Ens passa al Poblenou, al carrer Bolívia, a la zona de la plaça de les Glòries, on ja hauria d'estar en servei un CAP, i un casal i habitatges per a gent gran, i encara no s'han iniciat les obres. Habitat Urbà encara no en té prevista la licitació. Altres equipaments que l'Ajuntament va acordar construir en el barri, segons recull el Compromís per Glòries de 2007, com són un CEIP, una escola bressol, un poliesportiu, un centre de barri, un auditori... no tenen encarregat el projecte. En canvi, un projecte que sí que està aprovat, l'edifici Sòcol, està desat al calaix. L'únic equipament de

barri que està en construcció és la biblioteca, encara que no es fa a l'emplaçament acordat, sinó que s'instal·larà al DHUB (la Grapadora) per decisió del consistori.

Si la construcció dels equipaments s'està endarrerint dia a dia, el trasllat del mercat dels Encants i l'enderroc del tortell viari de les Glòries també. Els nous Encants havien d'estar enllestits aquest gener; però, d'acord amb una informació d'Hàbitat Urbà, no ho estaran fins a la tardor. L'enderroc del tortell, previst per al primer trimestre de 2013, passa ara al quart. La resta d'actuacions pateix endarreriments semblants o més greus.

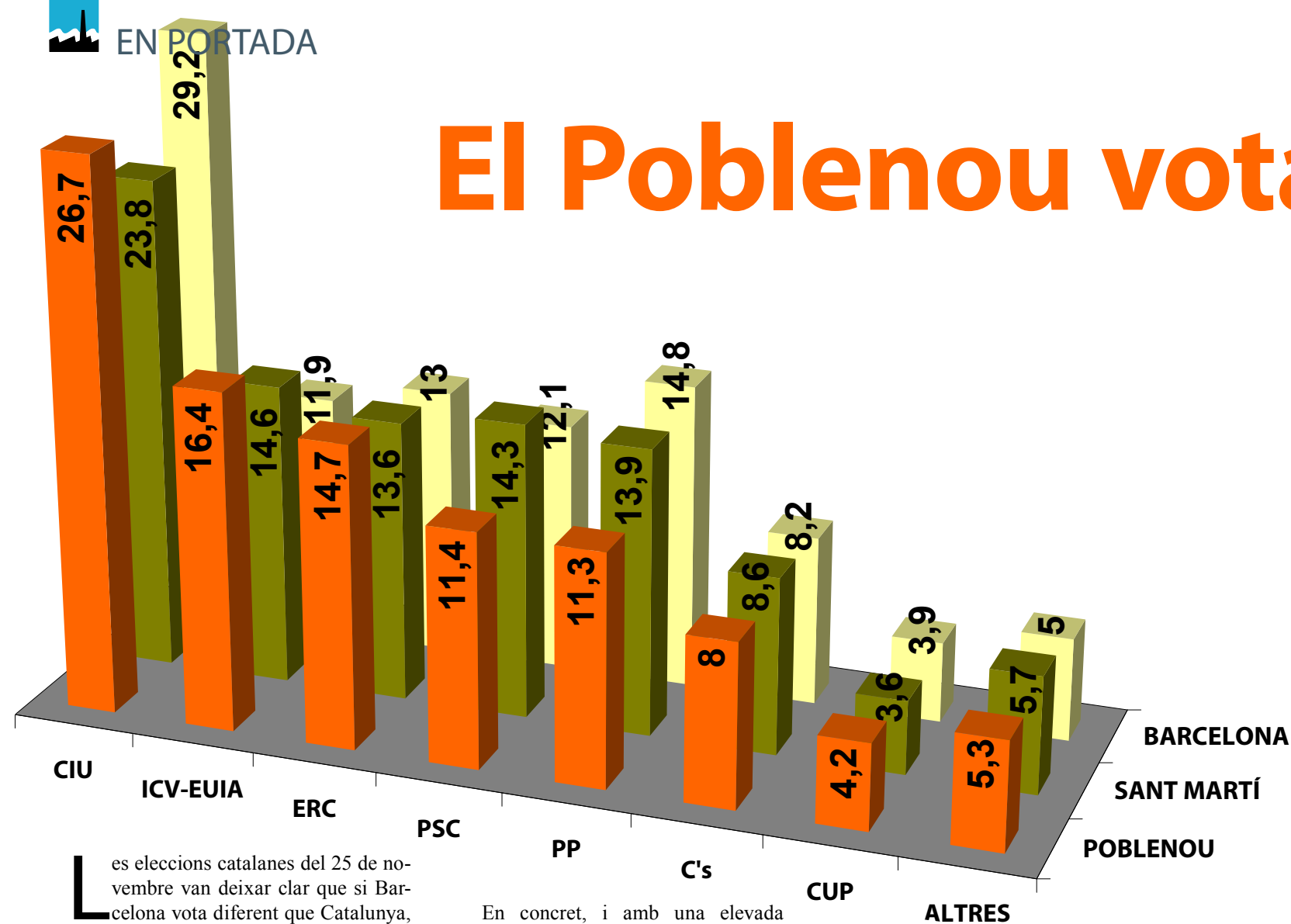
Les inversions estan aturades. En aquests moments de la legislatura, ja no valen excuses de si hi ha o no suport de l'oposició per aprovar el pla d'inversions municipals... Ja fa temps que aquest govern hauria hagut de demostrar que té iniciatives i que és capaç de posar-les en marxa. I més, quan és a través de la inversió que es dinamitzarà l'economia i es començarà a fer passos per fer front a la crisi.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

El Poblenou vota diferent

Les eleccions catalanes del 25 de novembre van deixar clar que si Barcelona vota diferent que Catalunya, el districte de Sant Martí, i especialment el barri del Poblenou, vota més diferent encara. Arreu va guanyar CiU, malgrat obtenir a Barcelona, al districte i al barri un dels pitjors resultats electorals de la dreta nacionalista a la capital catalana. Per a la resta, tot balla. Així, mentre la segona força a Catalunya se la van repartir ERC (en escons) i el PSC (en vots), a Barcelona aquesta posició va recaure en el PP. En canvi, al conjunt del districte de Sant Martí i al Poblenou (en totes les cinc zones administratives en què l'Ajuntament va dividir el barri), l'honor del segon lloc el va tenir Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa (ICV-EUiA).

L'explicació de tot plegat rau en l'esfondrament del PSC, que va quedar tercer al seu tradicional feu de Sant Martí i va ser relegat fins al quart o cinquè lloc, per darrere d'ERC (que va pujar a costa de CiU) i fins i tot del PP, a les principals zones del Poblenou, amb percentatges de vot socialista que en alguns casos no arriben ni al 10%. Ciutadans va irrompre amb força al districte i al barri, mentre que la CUP va tenir a Sant Martí i al Poblenou un nivell de vot superior a la seva mitjana catalana i barcelonina.

En concret, i amb una elevada participació del 70,7% (10 punts més que a les eleccions del 2010 i prop de 20 punts més que a les municipals del 2011), els 117.019 votants del districte de Sant Martí es van repartir així: CiU, 27.845 vots (23,9%); ICV-EUiA, 17.040 (14,6%); PSC, 16.741 (14,4%); PP, 16.227 (13,9%); ERC, 15.928 (13,7%); Ciutadans, 10.121 (8,7%), i CUP, 4.208 (3,6%). Darrere, amb poc més d'un miler de vots cadascun (i una mica per sobre de l'1%), hi van quedar Plataforma per Catalunya, Solidaritat per la Independència i Escons en Blanc, per aquest ordre.

Al conjunt dels cinc barris en què, contra de la voluntat de la seva gent, l'Ajuntament va dividir el Poblenou, van votar 44.230 persones (dels 60.912 electors que podien fer-ho). Això representa que del Poblenou van sortir més de la tercera part dels votants de tot el districte. CiU va guanyar les eleccions al barri amb 11.813 vots i, malgrat que gairebé arreu de Poblenou va superar la seva discreta mitjana de Barcelona, el seus percentatges més alts (entre el 30 i el 35% de vots) els va aconseguir al centre històric, a la Vila Olímpica i a la part nova de Diagonal Mar. ICV-EUiA, amb un veí del barri com Joan Herrera de candidat,

va assolir 7.267 vots, el millor resultat de la seva història des dels temps del PSUC. Els ecosocialistes, recollint vot del PSC i de molts votants nous, van tenir uns percentatges uniformement força elevats entre el 15 i el 20% arreu. Amb l'excepció, precisament, de la Vila Olímpica i la nova Diagonal Mar, on ICV-EUiA va quedar lleugerament per sota del 15%.

ERC va tenir 6.539 vots al conjunt del Poblenou, recuperant-se esplèndidament de les seves últimes davallades i amb percentatges entre el 13 i el 14%, que es van elevar per sobre del 16% just al centre històric del barri. Només 69 sufragis van separar el PSC (5.070 vots) del PP (5.001 vots) al conjunt del Poblenou. El que va salvar uns socialistes en caiguda lliure —el 25-N van perdre al Poblenou fins a 10 punts respecte els seus resultats de les eleccions municipals i generals del 2011— de quedar per sota del PP i amb poc més del 9% de vots assolits tant al centre de Poblenou com a la Vila Olímpica va ser el seu bon resultat a la zona de Provençals. Només allí, amb un 15% de vots, el PSC es va acostar als millors resultats assolits al

Maresme i el Besòs i als barris de Sant Martí que hi ha per sobre de la Gran Via. Resultats que, malgrat tot, són una caricatura dels que havia tingut a Sant Martí una de les agrupacions socialistes més importants de Catalunya i de l'Estat espanyol.

Com CiU i Ciutadans, el PP va tenir el seu millor resultat al barri nou de Diagonal Mar, entre el 15 i el 20%. Ciutadans, que al conjunt del barri va obtenir 3.552 vots (gairebé doblant la CUP), va tenir uns resultats fluixos al Poblenou tradicional (5,9%), però es va enfilir fins al 9% a la resta d'àrees del barri, sobretot robant vot socialista, espanyolista i de l'abstenció. La CUP, per contra, amb un total de 1.846 vots al conjunt del Poblenou, va tenir el seu millor resultat al centre del barri (4,9%). Malgrat triplicar els seus 668 vots poblenovins de les municipals del 2011, quan es va presentar per primer cop, l'independentisme anticapitalista (que a Barcelona i l'àrea metropolitana va tenir més votant del segon component que del primer, capitalitzat majoritàriament per ERC) no arriba al 5% que li permetria aspirar a tenir regidors. Del conjunt de Barcelona, la CUP només va superar aquest llistó a Gràcia i a Ciutat Vella.

En síntesi, i tenint present que els vots en blanc al barri van ser 492 (menys d'una tercera part dels que hi va haver a les municipals del 2011), es pot concloure que al Poblenou, el 25-N, hi va haver una gran participació que va contribuir decisivament a alterar el mapa polític del districte de Sant Martí i de la ciutat de Barcelona. Una Barcelona que, un any i mig després de caure en

mans de la dreta després de més de 30 anys d'alcaldes socialistes i d'ajuntaments nominalment d'esquerrers, torna a ser electoralment una ciutat oberta. Especialment a Sant Martí i al Poblenou, on ICV-EUiA i en menor mesura ERC (electoralment frontera amb CiU) —i més encara si la CUP contribuís d'alguna manera a forjar el que alguns anomenen la Syriza

catalana— estan en condicions de disputar-li el lideratge de l'esquerra al PSC. I d'aixecar una alternativa a una CiU que no sembla treure profit ni de la seva aposta sobiranista ni d'un govern municipal en minoria marcat pel seu baix perfil i les retallades.

Marc Andreu

Amb gas natural els vostres plats seran de 5 forquilles

Perquè l'energia que trien els experts en cuina permet una regulació precisa de la temperatura de cocció, és més eficient per a la producció d'escalfor, econòmica, neta i de subministrament continu. Tot allò que us cal perquè els vostres plats siguin de 5 forquilles.

902 333 515
www.gasnaturaaldistribucion.com

gasNatural

25N, de la sorpresa a l'alternativa

La realitat ha estat tossuda i han aparegut de forma progressiva a la campanya aspectes vinculats a l'habitatge, l'educació, la sanitat, el treball o les retallades

Les eleccions del diumenge 25 de novembre han trasbalsat la política catalana. Una política que ja estava prou dinamitada en tots els àmbits. Artur Mas va convocar les eleccions amb l'objectiu, gens amagat, d'aconseguir una majoria absoluta que avalés el seu full de ruta. Els mals resultats de CIU, però, no els preveia gairebé ningú i, per tant, avui Artur Mas es troba afeblit, fruit d'un procés que ell mateix va impulsar.

Possiblement hi ha motius per entendre aquest retrocés electoral tant en l'àmbit nacional com en l'àmbit social. En l'àmbit nacional, Artur Mas ha volgut monopolitzar tot l'efecte de la manifestació independentista de l'Onze de Setembre. Però sovint quan es remou tant un tema les postures es radicalitzen i, per tant, qui ha recollit vots d'aquest pro-

cés ha estat, per una banda, ERC i, per altra banda, Ciutadans i en menor mesura el PP. Per la banda social, tot i els intents desesperats de CIU per amagar aquesta temàtica, la realitat ha estat tossuda i han aparegut de forma progressiva a la campanya aspectes vinculats a l'habitatge, l'educació, la sanitat, el treball o les retallades. I això ha afavorit ERC, ICV-EUiA i CUP, que en total han guanyat 17 diputats.

El resultat parlamentari és el que és i tothom té dret a fer-ne la interpretació que vulgui. És evident que l'actual Parlament té una majoria que defensa el dret a decidir (CIU, ERC, ICV-EUiA i CUP). La novetat no és la xifra. De fet el nombre d'escons de formacions a favor del dret a decidir (sense embuts) sols ha augmentat en un diputat. El

Cal un moviment social actiu, reivindicatiu i capaç de generar alternatives. I calen unes forces polítiques actives i amb presència real de la seva gent a la vida social

que sí que ha canviat és que aquestes formacions portaven explícitament el referèndum als seus programes i que, a més, aquesta majoria pel dret a decidir és molt més transversal socialment. És a dir, qui garanteix que aquesta majoria es mantingui, tot i la pèrdua de CIU, són formacions d'esquerres i aquesta sí que és una novetat. ERC és, possiblement, la formació que surt com a "guanyadora" dels comicis, però no podem menystenir que el nombre d'escons de formacions d'esquerres que aposten pel dret a decidir (ERC, ICV-EUiA i CUP) passa de 20 diputats a 37 diputats i comença a ser un espai consolidat.

Per tant, si ens deixem guiar pels dos eixos clars de la política a Catalunya, el Parlament de Catalunya del 2012 és més o menys igual de sobiranista que l'anterior (això sí amb sobiranisme explícit) i més a l'esquerra que l'anterior.

Al Poble nou els resultats han estat molt interessants. Si comptem els resultats del que a nivell estadístic l'Ajuntament considera Poble nou, CIU ha guanyat al barri, en segon lloc ha quedat ICV-EUiA, en tercer lloc ERC i després, per aquest ordre, PSC, PP, Ciutadans i CUP. Per tant, al Poble nou CIU treu uns resultats similars als de la resta de la ciutat; PSC, PP i Ciutadans baixen respecte als resultats de tota la ciutat; i, en canvi, les tres forces d'esquerra sobiranista tenen un avanç molt destacat. En total ICV-EUiA, ERC i CUP sumen un 39'2% dels vots. L'any 2010 sumaven tan sols un 22'6% (lògicament sense comptar les CUP que no es presentaven). Per tant, el vot al barri del Poble nou és un vot clarament d'esquerres i sobiranista. Si hi afegim el vot del PSC, els vots representen gairebé el 50%.

Deia que comptava sols els resultats del que l'Ajuntament de Barcelona considera el Poble nou, però els resultats a Diagonal Mar i Front Marítim,

Parc i la Llacuna o Vila Olímpica segueixen una línia similar. Quins factors expliquen aquest vot diferenciat de la resta de la ciutat? No és senzill analitzar resultats, totes les interpretacions són parcials i subjectives; però m'atreveiria a dir que hi ha dos elements fonamentals al Poble nou. El primer és la intensa mobilització social i el segon és la presència real de determinades formacions polítiques en la vida quotidiana del barri.

El Poble nou es va mobilitzar per la vaga general, té una plataforma d'escola pública molt activa, té una assemblea social amb gran presència al carrer, ha recuperat La Flor de Maig des de la mobilització ciutadana, s'ha expressat clarament contra la lamentable remodelació de la rambla del Poble nou, s'ha manifestat al costat de les persones amenaçades de ser desallotjades de naus industrials..., tota aquesta vida social ha representat un clam contra les polítiques de dretes. I en segon lloc les tres formacions polítiques que més han pujat al barri tenen presència real en les diferents realitats del Poble nou. La participació activa de militants d'aquestes formacions en les reivindicacions veïnals també ajuda a crear complicitats durant tot l'any i també el dia de les eleccions. És a dir, hi ha voluntat de canvis i hi ha formacions polítiques que miren d'articular aquesta voluntat. Si això fos així serien dues grans lliçons per a tothom que vol transformar la societat. Cal un moviment social actiu, reivindicatiu i capaç de generar alternatives. I calen unes forces polítiques actives i amb presència real de la seva gent a la vida social. Cal molta presència al carrer i calen moltes complicitats. I al Poble nou sembla que això ha donat els seus resultats. Ara cal continuar en aquesta línia, fent del nostre barri un espai viu i reivindicatiu.

Pere Nieto

RBA

PASIÓN POR LA LECTURA

Editores líderes en España

Revistas **Lecturas** **EL MUEBLE** **EL MUNDO** **Saber Vivir** **Clara** **Cosas** **eljueves** **Cocina SEMANA**
InStyle **ARQUITECTURA Y DISEÑO** **HABITANIA** **COCINA** **PC** **tuBebé** **Patrones** **Labores Hogar**
SPEAKUP **CUERPO MENTE** **HISTORIA** **CASAS CAMPO** **COCINAS** **MENTE** **top auto** **VIAJES**
 Coleccionables **QUINTAS** **LA ENERGÍA** **Punto Cruz** **disfrutame**
 Libros **EL DOS** **La Magia** **MOLINO** **El mundo** **Servicio**

Vaga general!

Quan un país fa vaga general és perquè almenys una part molt important de la ciutadania ja no confia en els seus governants. Darrerament Catalunya ha viscut fets excepcionals, com la gran manifestació de l'Onze de Setembre, la vaga general del 14N, i unes eleccions anticipades el 25N. En poc més de dos mesos, la ciutadania s'ha expressat al carrer i a les urnes, contradient pronòstics, desequilibrant majories.

Sembla un final de traca per a un any amb una conflictivitat creixent a Catalunya i a l'Estat, que s'ha vist expressada amb vagues sectorials i manifestacions, disputes i enfrontaments a molts nivells. ¿Fins a quin punt erraven aquells que han fet lectures interessa-

des de la voluntat popular, intentant apropiat-se l'expressió i la intenció dels ciutadans, i també menystenint les protestes al carrer? La negació de la realitat o l'exageració d'aquesta manipulant les xifres de manifestants no han enganyat a ningú més que als que les proclamaven. És innegable que el 14N es va imposar el crit d'una majoria social que sobrepassa l'àmbit estrictament sindical per abraçar una pluralitat ciutadana que clama contra la injusta conducció que estan fent els governs de la crisi. Les grans manifestacions que van tenir lloc a Barcelona i a moltes altres ciutats de la geografia catalana en van ser l'avís, i els resultats de les eleccions onze dies més tard la confirmació per a aquells que encara no ho havien vist.

A menys de dues setmanes de la vaga general, el resultat de les eleccions al Parlament de Catalunya no podia amagar el descontentament i l'emprenyada pel desastre econòmic, tot i els esforços d'alguns per desviar la tensió social cap a l'emocional vàlvula sobiranista. La sagnia imparable de llocs de treball, la reforma laboral, el drama creixent dels desnonaments, les retallades i l'augment del cost de serveis i dels productes bàsics..., tot això amb una malaltissa sensació d'impunitat per als rics defraudadors, els empresaris blanquejadors i evasors de capitals, els polítics corruptes, els banquers i alts directius d'empresa, els especuladors, etcètera, va fer pujar la participació, capgirant pronòstics.

un projecte de qualitat fet realitat

HABITATGES PROTEGITS AL POBLENOU

En poc més de dos mesos, la ciutadania s'ha expressat al carrer i a les urnes, contradient pronòstics, desequilibrant majories

Les mares i pares d'escolars es van tornar a vestir de groc i amb la canalla van fer al Poblenou una de les manifestacions més grans que mai hi ha hagut

Mentre hi hagi retallades i injustícia social continuarà la lluita cos a cos contra els desnonaments, i continuaran les manifestacions i les vagues

De raons per anar a la vaga n'hi havia de sobres, encara que sempre hi ha qui opina que una vaga no resol res! El cas és que la gent va optar el 14N per anar a la vaga. Entitats de tota mena i organitzacions informals van donar suport a la mobilització general convocada pels sindicats majoritaris, que, agradi o no, cal reconèixer que mantenen ara per ara una alta capacitat mobilitzadora. La indústria va parar majoritàriament, tot i la por latent dels que encara conserven un lloc de treball i no saben fins quan. També malgrat el cost de la renúncia al salari del dia de vaga. Doncs amb tot, la gent es va organitzar en piquets per fer-se sentir. Molts comerços no van obrir seguint la consigna de convertir la jornada també en vaga de consum. Les mares i pares d'escolars es van tornar a vestir de groc i amb la canalla van fer al Poblenou una de les manifestacions més grans que mai hi ha hagut. Les assemblees proliferaren a les universitats i els estudiants van sortir novament al carrer. Una multitud es va manifestar pel centre de Barcelona i de moltes altres ciutats de Catalunya.

Malgrat l'evidència, hi ha qui ho

nega. Com també hi ha qui vol espanyolitzar els escolars catalans. Hi ha qui encara no entén per què "el govern dels millors" ha estat el pitjor i més curt dels governs. Hi ha qui creu també encara que cal sanejar els bancs amb diner públic i continuar desnonant mentre s'amnistia els defraudadors. I hi ha qui es resisteix encara, davant del drama social de tantes famílies, a recaptar a les fortunes, als patrimonis i als beneficis empresarials, però no dubta a retallar en protecció social i benestar. Mentre això passi continuarà la lluita cos a cos contra els desnonaments, i continuaran les manifestacions i les vagues i les càrregues policials, que és, a la fi, el darrer recurs que té el poder per resistir. Només cal mirar països com Grècia per entendre que no hi ha límit a la indignació.

La regeneració democràtica és avui l'únic horitzó polític possible. Com sempre ha passat, no vindrà espontàniament sinó per mitjà de la conquesta. Per mitjà de la vaga, que vol dir deixar de treballar perquè tothom pugui treballar.

S. Clarós

Rambla polèmica

La dura aventura d'emigrar

La crisi econòmica i l'augment de les restriccions de la llei d'estrangeria fan cada cop més difícil la vida a les persones que van emigrar del seu país cercant una vida millor.

La Xarxa de Suport als Assentaments del Poblenou, que té contacte amb divuit assentaments i dona suport a entre 400 i 500 persones, ha instat l'Ajuntament, conjuntament amb altres entitats, a buscar una solució que consideri les situacions diverses que allà es troben.

Recentment l'Ajuntament ha donat a conèixer el Pla Integral de Suport als Assentaments que a hores d'ara no disposa de pressupost ni calendari. Paral·lelament, estem observant un degoteig de desallotjaments que amb el "paraigua" de la urgència deixa al carrer i sense alternativa els joves que hi viuen.

Avui hem parlat amb l'Ibrahima, que va ser desallotjat fa un temps del carrer Badajoz i recentment de Josep Trueta, i amb en Mamadou i en Mohamed, que han patit diversos desallotjaments i ho han estat recentment del carrer Muntanya. Són del Senegal, tenen 27, 35 i 37 anys respectivament; fa sis anys que són a Barcelona i s'han conegut aquí. Tots tenen parella i fills.

Per què va decidir emigrar?

(En Mamadou és mecànic de cotxes, però allà gairebé no hi ha feina i els sous són molt baixos; l'Ibrahima i en Mohamed són pescadors però el que aconseguien pescar no era prou per viure.) El treball a la mar és molt

dur; pensàvem que en arribar trobaríem feina i podríem enviar diners a casa. Estàvem disposats a treballar de valent i del que fos. T'adones que aquí tot és molt car. Al Senegal, el pare o l'avi tenen un hort i pots collir per menjar; aquí tot s'ha de pagar.

Com va arribar a Catalunya?

(Ens ho explica en Mohamed.) Vam venir amb una pastera, érem disset persones i el viatge va durar tres dies. En arribar a Canàries ens esperaven la Guàrdia Civil i la Creu Roja; ens van traslladar a Fuerteventura, on vam passar quaranta dies en un internament, després ens van portar amb avió a Barcelona i ens van traslladar a un alberg de Vallcarca on vam passar quinze dies. Havíem de trobar algun familiar o amic amb qui poguéssim anar. Jo no tenia ningú. Em van dir que a Lleida podria trobar feina a la collita de la fruita i vaig treballar a Fraga dos mesos. No em van fer contracte. He estat a Jaén, a Granada, a Lleó. No tenia diners per homologar el carnet de conduir i me'l van treure.

En què trebal·leu?

Busquem ferralla. (En Mamadou ens diu que abans venia CD però la policia l'aturava, li prenia la mercaderia i el denunciava. Ha pagat quasi 1.000 € en multes, ara no pot pagar i la sentència és d'una setmana sense sortir de casa; i encara té un judici de faltes pendent.) Amb la ferralla ens podem treure entre 5 i 10 € al dia però també hi ha dies que no aconseguim res.

En Mohamed va fer un curs de lam-pista a Jaén i també hi va fer un curs de castellà. A Barcelona es va apuntar a un curs de català però no tenia diners per pagar el llibre. S'ha apuntat a les classes d'Apropem-nos però no hi ha places. L'Ibrahima va fer un curs de pintor a la fundació Formació i Treball. En Mohamed i en Mamadou parlen un castellà molt fluid.

Quina és la vostra situació legal a Espanya?

Som irregulars i estem desanimats. Ens hem deixat molts diners en advocats sense aconseguir res. Hem passat per diferents ciutats d'Espanya i Catalunya i no estem empadronats a Barcelona. El metge ens atén d'urgència però per segones visites hem d'anar al lloc d'empadronament. No ho entenem.

Com han estat els desallotjaments?

N'hem patit uns quants i són molt desmoralitzadors. Ens avisen el mateix dia i quan arriben el jutge i la policia hem de marxar en cinc minuts. Ho perds tot. Quan vivia a Mataró tenia una bicicleta que encara està a la casa tapiada. No l'he pogut anar a buscar. Et quedes sense tot allò que tant t'ha costat aconseguir i has de tornar a començar. He perdut una maleta amb els meus papers. Has de marxar amb el que pots dur amb dues mans. On anem la vida canvia.

Hi havia algú de Serveis Socials per oferir-vos ajuda en el desallotjament?

No, només la policia que ens donava pressa per sortir. Vam dormir dos dies

al carrer. Ara un de nosaltres viu a prop de Josep Pla i els altres dos estem en un pis de Besòs Mar que compartim entre cinc persones. Ens han deixat diners per a la fiança i hem de veure si aconseguim pagar el lloguer.

Heu pensat a tornar al Senegal?

No tenim diners per al viatge i allà no hi ha futur. Els sous són molt baixos i no hi ha feina. Procurem enviar-hi algun diner. Com podem tornar sense res per oferir a les nostres famílies?

Àfrica és un continent format per 54 països i mil milions d'habitants que ens és totalment desconegut. La conversa amb aquests nois, a més d'evidenciar-nos com n'és de dura la seva vida, ens confirma quina és la política migratòria al nostre país. El govern de l'Estat posa traves a la regularització de persones que han vingut per treballar i fa anys que viuen entre nosaltres, mentre ofereix el permís de residència a aquells que es puguin gastar 160.000 € en la compra d'un habitatge; paral·lelament l'objectiu estratègic de l'Ajuntament, "...vetllar especialment pel benestar dels col·lectius més vulnerables: infants, adolescents, sense sostre, persones en situació de dependència, nouvinguts", es contradiu amb les agressions a què els immigrants estan sotmesos: es tracta de pressionar els propietaris perquè denunciïn i instin el desallotjament; l'objectiu és acorralar-los amb multes, càstigs, persecucions, desallotjaments..., minar-los la il·lusió, la dignitat, l'autoestima i deixar-los sense recursos ni alternatives.

El racisme no té a veure amb la procedència de les persones sinó amb la seva capacitat econòmica. Ja comença a ser hora de recordar que els drets humans no fan distincions de races, de colors ni de possibilitats econòmiques.

Montse Milà

Manel Romero

Amb la reforma la Rambla ha millorat. El que teníem abans era una superfície molt inestable i el manteniment no era el més adient. Jo crec que està més bé ara.

Jordi Bosch

Molt malament, l'han convertit en una autopista. Millor abans, no calia fer cap canvi, perjudica els negocis.

Victòria Escuder

La reforma l'han fet amb material molt barat. Abans hi havia uns parterres que feien com una muralla entre la calçada i la vorera, estava molt més recollit, ara ho han deixat tot més obert, amb molt de ciment i has de vigilar més, sobretot les criatures. Estèticament també ha perdut.

Enric Álvarez

M'agradava més abans, però si el manteniment abans era més car i ara serà més econòmic, entenc que s'hagi fet.

Sílvia Julián

Tampoc crec que el canvi sigui tan gran, només han asfaltat una mica. Però considero que ara està més bé.

Sandra Gutiérrez

La reforma és un desastre. Asfaltar el que és l'eix principal del barri em sembla molt poc digne, no crec que posessin això al passeig de Gràcia.

Anna Lorente Ripollès

Fotos: Naia Hernández

Patrimoni industrial

Una reflexió sobre el present i el futur de les actuacions al Poblenou

“Entenem per patrimoni industrial el conjunt de restes de la cultura industrial que posseeixen un valor històric, tecnològic, social, arquitectònic o científic. Edificis i maquinària, tallers, molins i fàbriques, mines i llocs per processar i refinar, magatzems i dipòsits, llocs on es genera, es transmet i s’usa energia, mitjans de transport i tota la seva infraestructura, així com els llocs on es desenvolupen les activitats socials relacionades amb la indústria, com ara l’habitatge, el culte religiós o l’educació”
International Committee for the Conservation of the Industrial Heritage

La consciència per a la conservació del patrimoni és relativament moderna. La sensibilitat per la valoració, l’anàlisi i la protecció del patrimoni industrial encara més. Es tracta d’uns béns relativament recents, sense els quals, però, és impossible explicar el món on vivim.

Els dies 27 i 28 de l’octubre passat, amb motiu del ja tradicional 48H OPEN HOUSE BCN, vam tenir l’oportunitat de visitar, entre molts altres edificis, Hangar i l’Escocesa. Són dos dels llegats industrials més importants que tenim al barri, i des de fa uns anys tenen diverses coses en comú. La primera, que els dos edificis es van incloure el 2006 dins el Catàleg de Patrimoni del Poblenou. Hangar, que forma part del conjunt de Can Ricart, amb el grau de protecció BCIN (Bé Cultural d’Interès Nacional), i l’Escocesa, amb grau de protecció BCIL (Bé Cultural d’Interès Local). La segona, que van formar part l’any 2007 de la iniciativa Fàbriques per a la Creació, que tenia l’objectiu d’incrementar els equipaments culturals

de la ciutat destinats a afavorir la creació i la producció cultural. Diferents equips de joves arquitectes van realitzar propostes de rehabilitació. I la tercera, que un cop escollits els equips i redactats els projectes l’any 2008, cap de les dues fàbriques l’ha vist totalment executat.

La realitat econòmica actual ha provocat retallades en totes les actuacions i serveis públics. Aquesta situació, unida a una manca de sensibilitat per la conservació del patrimoni industrial per part de l’Ajuntament, ha deixat moltes de les intervencions previstes al Poblenou a mig fer o sense començar. Les inversions que calia realitzar eren massa elevades. A Hangar, ubicat dins el complex de Can Ricart, s’hi havia de realitzar una reforma de baix cost, a base de consolidar el que ja era existent. Però en aquests moments la inversió arriba ja als 2 milions d’euros per la nau plató, el medialab i la casa del guarda, on s’ha habilitat un apartament per a artistes invitats. Falta executar la nau gran, on hi ha els tallers dels artistes.

Oliva Artés, que acollirà el museu de la ciutat contemporània, del Muhba, és l’única obra de recuperació del patrimoni avui en marxa

És totalment necessari repensar aquells projectes que no poden ser executats. Fer-los viables hauria de ser una prioritat

En el conjunt de Can Ricart no s’hi ha fet res més. La Casa de les Llengües es va desestimar, fet que va aturar l’obra del prestigiós despatx EMBT, que s’havia pressupostat en 12 milions d’euros, projecte museístic a part, que en costava 6 més. L’Escocesa també compta amb una ambiciosa proposta. Tan ambiciosa, que potser no es podrà fer mai. La Pau i Justícia, on s’ha de traslladar la Sala Beckett, ja té un projecte sobre la taula. La forta inversió necessària ha d’anar a càrrec de les administracions i de la pròpia Sala Beckett. Les obres s’havien d’iniciar aquest any 2012. De moment, res. L’obra que sí que s’està duent a terme és Oliva Artés, que ha d’acollir la nova seu del MUHBA al Parc del Centre del Poblenou, tot i el retard que ja va acumulant. I així, podríem anar omplint una llista pràcticament inacabable.

La majoria d’aquestes intervencions es van començar a plantejar fa més de 5 anys, en una situació de bonança econòmica on es podien permetre projectes molt ambiciosos. Però ara els números que coneixem semblen desorbitats. Hem de tenir en compte que en una de les peces més importants del barri, Can Saladrigas, s’hi van invertir 5,5 milions d’euros. Els seus 7.500 m2 con-

tenen usos totalment imprescindibles per al barri: la Biblioteca del Poblenou i el Casal de Gent Gran. Pot ser un bon referent per entendre que algunes de les despeses que s’estan proposant no són raonables. Obres massa cares posen en perill altres edificis inclosos també dins el Catàleg de Patrimoni, i que si no s’hi actua urgentment poden esdevenir ruïna. És el cas de Ca l’Alier, al carrer Pere IV amb Fluvià, o del mateix complex de Can Ricart. L’objectiu s’ha d’encaminar a realitzar actuacions més senzilles i efectives en aquests edificis, que incloguin consolidació estructural, instal·lacions bàsiques i tractament de l’estankeïtat a l’aigua i a la intempèrie. Un cop realitzades aquestes actuacions, es podrien buscar usos temporals per a aquestes fàbriques, ja sigui dins la creació i producció cultural com en altres àmbits. Tallers, exposicions, petits concerts o lloguer d’espais podrien ser algunes idees. És totalment necessari analitzar les obres ja acabades i repensar aquells projectes que no poden ser executats. Fer-los viables hauria de ser una prioritat.

Marçal Bonadona

Arquitecte bonadona@coac.net
 Fotografia: Júlia Nabona

Moltes de les intervencions previstes al Poblenou estan a mig fer o sense començar

Obres massa cares endarrereixen i posen en perill altres edificis inclosos dins el Catàleg de Patrimoni

L'escola Les Acàcies ja té mig segle

Educant en la igualtat i la solidaritat, lluitant per la cohesió al barri

"De tamborets, n'hi ha de moltes classes. Divertits, moderns, originals, amb rodes. Tamborets de disseny, clàssics, de diferents materials, més alts, més baixos, plegables, amb tres o quatre potes... El nostre és aquest..."
La Maria Fornos, directora de l'Escola

Les Acàcies des del curs 2005-2006, ens mostra un tamboret de color clar i aire modernista, amb quatre potes entrelaçades per lligams similars a branques d'un mateix arbre. "Una pota és l'impuls de les noves tecnologies, una altra pota

l'impuls de les llengües estrangeres, la tercera pota és la millora del pensament científic i la quarta fa una clara referència a la cohesió social, nosaltres som per definició l'escola acollidora. I tot està lligat entre si i es complementa."

Les Acàcies ha celebrat el seu aniversari 50 + 1 al Poblenou. L'origen de les escoles públiques al barri es remonta a la època franquista, primer es va crear el col·legi Pío XII, actual escola La Mar Bella, i posteriorment, l'any 1961, el Lope de Vega, l'actual escola Les Acàcies.

"Jo vaig arribar a l'escola per iniciar el curs 2005-2006, una mica per casualitat i de forma provisional. Em van oferir dirigir aquesta escola i la vaig venir a veure. Quan la vaig conèixer, em vaig dir a mi mateixa: aquesta escola és un caramel, me'n vaig enamorar. Una escola petita, familiar, de barri, com de poble, fins i tot amb la teulada a quatre aigües. L'equip tenia ganes, tenia força, el treball era coordinat, funcionava... Jo havia de formar part d'aquest projecte"

La Maria ja va participar a la campanya de matriculació del curs 2006-2007, en què es van presentar 12 famílies per a 25 places. Al mateix temps i

al mateix barri, centres que encetaven camí en barracons tenien més demanda de la que podien absorbir. L'alt percentatge de població immigrant, el de boca a orella i maliciosos rumors donaven una imatge negativa del col·legi.

"Mai hem tingut problemes de convivència diferents dels que hi hagi en qualsevol altre centre; ni de convivència, ni de disciplina. La diversitat que hi ha a l'escola mai ha estat un factor negatiu ni determinant. Però es deia que teníem P3 sota una teulada d'uralita, que no teníem menjador, que als bancs de la placeta hi

havia dones amb mocadors i que a les 10 de la nit s'hi venia droga... El cert era que l'edifici estava en un estat molt bo de conservació, que d'uralita res, que teníem menjador des de principi dels anys 90, que les dones amb mocadors esperaven els fills xerrant amb amigues i que, si hi havia algú a la placeta a les 10 de la nit, això no tenia res a veure amb el Projecte Educatiu del Centre."

Als anys 80 el col·legi Lope de Vega encara no disposava de menjador i, com que no s'escollia com a col·legi de primera petició, es van crear vacants. Això va coincidir amb la preparació del barri per a les olimpíades, el desplaçament d'empreses i l'ocupació de solars i naus abandonats per gent itinerant. Quan els serveis socials van omplir les places lliures amb nens d'aquests campaments, algunes famílies van optar per l'escola concertada i les vacants que es van produir es van omplir amb l'onada d'immigració de fora del país. Així es va arribar a la situació que va trobar-se la Maria Fornos.

"Al nostre centre no hi ha sobrat mai ningú, que quedi clar. Defensem que tots els nens i nenes tenen el dret d'anar a l'escola. En aquell moment sabíem que el projecte del centre era bo, que l'equip funcionava... Així que teníem dues opcions, o callar o protestar. I vam optar per protestar. La història va saltar a la premsa. L'escola ja formava part de la Plataforma per l'Escola Pública del Poblenou, vam contactar amb altres entitats del barri, amb les parròquies, vam utilitzar tots els recursos al nostre abast. Vaig parlar amb el Departament d'Ensenyament, ens sentíem abandonats. Em van dir que no dubtaven que treballàvem bé, però que no sabíem comunicar-ho. Els vaig contestar que nosaltres havíem estudiat per fer de mestres no per fer màrqueting."

Va ser llavors quan es va iniciar el canvi d'imatge, banderoles, agenda personalitzada i un nou nom, escola Les Acàcies. El canvi del perímetre de la tanca del pati va possibilitar una am-

pliació i la creació de l'hort. Després, el Consorci d'Educació va proposar un "bolet" a P3 que va funcionar molt bé i, posteriorment, la creació de la doble línia. L'ampliació del centre implicava treure espais al veïnat, així que en la negociació es va aprofitar per aconseguir un nou servei públic per al barri, la llar d'infants Júpiter.

"No omplim les 50 places de P3 amb les peticions de primera opció però sí amb les segones, i l'escola té tots els grups plens. Ara la gent entra i escolta el Projecte; a les jornades de portes obertes vénen fins a 200 famílies, fa set anys no arribaven ni a la dotzena."

L'escola Les Acàcies ha celebrat els seus 50 + 1 en un moment dolç, hi ha un projecte consolidat i les famílies hi participen. Amb la millora de la cohesió social i de l'èxit escolar com a objectius generals del centre, es treballa per superar els punts més febles i s'elaboren estratègies per aconseguir-ho. Les Acàcies ha donat un gran impuls en l'ús de les noves tec-

nologies, és membre de l'Agenda-21 Escolar, impulsa l'aprenentatge de l'anglès i participa en el projecte d'intercanvi internacional Comenius. L'Àrea de Medi es treballa per Projectes, s'han ampliat les sessions d'experimentació per a la millora del pensament científic i s'està treballant en un Pla d'Impuls a la Lectura per tal de millorar la competència lectora.

"Volem una escola amb nens i nenes contents. Que se sentin atesos, escoltats. Que siguin solidaris, que tinguin sentit de companyonia..., nosaltres treballem per la cohesió a l'escola. L'entorn és l'adequat per treballar, experimentar i aprendre, però el més important és que és l'adequat per ensenyar a ser bones persones... Es fan grans i marxen a l'Institut, i m'emociona quan parlo amb l'equip de l'Institut Quatre Cantons, amb el qual coordinem actualment el nostre projecte, i em diuen meravelles dels i de les nostres alumnes."

Esther Racionero Zamel

GELATERIA **FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA**
casa fundada l'any 1912

Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

CLÍNICA DENTAL GILBERT

Dr. José Fco. López Alias

DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO

Rbla. del Poble Nou, 157-159 1º 1º
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

FARMÀCIA LOPERENA GIRÓ

TEL 93 307 15 17
MARIA AGUILO / PUJADAS

DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS
HOMEOPATIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELIXIRS FLORALS

CLÍNICA VETERINÀRIA POBLENÓU

TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN

HORARI: diàluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

PROBLEMES AMB ELS ESTUDIS DEL TEU FILL/A?

GUIA'M

ESPAI D'ESTUDI I ASESORAMENT PEDAGÒGIC

NOVA AULA D'ESTUDI AL BARRI

C/Sant Joan de Malta 131 (entre Perú i Bolívia)
659.733.053 / 610.610.654
guiam.aulaestudi@gmail.com

HORARIS FLEXIBLES I TARIFA PLANA
VINE A PROVAR-HO!

Villarroya

SABATERS DES DE 1870

Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

COVILAS, S.L.

ESPECIALISTAS EN CARAVANING

c. Llull, 173 08005 Barcelona
tel. 93 485 27 27 fax 93 485 37 16

lunes a viernes 9h - 14h, 16h - 20h
sábado 9h - 14h

PARKING GRATUITO EN C. LLULL 200

www.covilas.com covilas@covilas.com

ALIMENTACION lombarte

MARIA AGUILO, 95 - POBLENÓU - TEL. 93 309 18 33

ÓPTICA traover

C/ Pujades, 154 - Tel. 93 485 27 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell

PERRUQUERS

C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

Aigua de Barcelona, qualitat garantida

Aigües de Barcelona és la primera companyia d'aigua al món que ha obtingut la certificació internacional ISO 22000, de control de qualitat alimentària, per la gestió d'un gran sistema d'abastament.

Aigües de Barcelona s'anticipa a les exigències normatives del futur amb l'homologació dels processos de producció i distribució d'aigua urbana, d'acord amb els criteris aplicables a la indústria alimentària.

Si voleu saber més sobre aquesta certificació o sobre la qualitat de l'aigua de Barcelona, entreu a

www.aiguesdebarcelona.cat

Aigües de Barcelona

QUAN
TOT
FLUEIX

La Teresa Gisbert ens va portar a un passat màgic sense moure'ns de Can Saladrígues. Nostàlgia d'un temps que no tornarà unida a l'alegria d'haver pogut viure'l. Més de noranta anys de vida en uns ulls petits i allargats que transmeten la il·lusió com només ho fan els més grans.

"Els dissabtes anava a comprar a la Cooperativa La Flor de Maig amb la mare i la iaia. El local era preciós! Agafàvem la garrafeta de vi, l'oli..., hi havia de tot. Plats, olles, menjar de tota mena, sastre, hi havia una roba més maca... La Laura, que era una dona molt alta i molt trempada, feia unes botifarres... A la cooperativa tenies el teu carnet de soci, es bescanviaven els diners i els podies gastar en el que necessitaves, tot sortia més barato. A la tarda, quan sortia de la feina, el meu pare ens venia a buscar. Llavors feien ball, funcions, hi havia el cafè, ens ho passàvem molt bé, era tan divertit..."

Els seus records la transformen en una jove de 16 o 17 anys.

"A aquella edat, jo la veritat, no em preocupava de com funcionava l'Ateneu. Em fixava en els nois guapos... Els van matar a tots, els nois guapos, o a gairebé tots, a la guerra..."

Durant la guerra, la cooperativa va continuar funcionant, però amb la derrota dels republicans tot va canviar.

Aquestes són les flors que fan estiu

"Si Franco va entrar a les 7 de la tarda, a les 8 no tenies res, els diners no et servien, et feien fora de la feina, a molts els van portar a afusellar. La meua veïna i jo teníem molts pretendents entre els soldats i venien a cantar a la porta de casa, el papa feia uns morros..., com es posava. Si ara veïes una besneta seva casada amb un alemany..., ell que veia feixistes pertot arreu!"

La Teresa riu i continua explicant anècdotes de la seva infantesa, del seu avi, que va ser el conductor del primer tranvia elèctric a Barcelona, del seu pare, que era trefilador, de la seva àvia...

"El Cambó venia molt a casa, era amic de la iaia. Ell coneixia el Monturiol, per això el germà de la iaia, el tiet, va arribar a ser buç oficial del port, llavors això era un poble, tothom es coneixia. El comte de Godó també havia vingut a casa meua, la mare es tractava amb aquesta gent, perquè tothom es relacionava, ja et dic, Barcelona era com un poble. Ara és que no es pot comparar. No té res a veure. Ara el barri està maco, sí, però en el sentit de barri, tot és més fred, tothom va a la seva. S'ha d'estimar el barri, preocupar-se per la gent, tenir relació amb els veïns."

La Teresa és filla i néta del Poblenou. És part de la seva vida i la preocupa. Per això no s'ho va pensar quan la van anar a buscar amb motiu de la recuperació de l'Ateneu.

"Va ser a través de la meua neboda, que coneixia l'Úrsula i l'Úrsula és la que m'hi ha embolicat... Es podrien fer moltes coses a La Flor de Maig. S'hi podria fer un súper, hi ha espai. Em recordo d'aquell aparador que hi havia, tan maco... La joventut necessita espais, poder fer coses, passar-s'ho bé i no fer el botellón. Va ser la joventut del barri la que va crear La Flor de Maig, perquè no es pot tornar a fer ara?"

Esther Racionero Zamel

El dia 11 de novembre de 2012 l'Ajuntament del districte va atorgar a l'Ateneu La Flor de Maig el premi Sant Martí en la seva modalitat col·lectiva. Aquesta decisió va ser deguda al vot positiu de les Coordinadores i Federacions d'Entitats del Districte. Un reconeixement de la tasca social, cultural i artística d'una entitat que es va tancar abans de l'estiu per qüestions econòmiques. Una àmplia plataforma d'entitats del barri va impulsar la recuperació de l'edifici el 20 d'octubre passat, trencant el mur i reobrint les portes d'un edifici emblemàtic del Poblenou. S'impulsa un projecte autogestionat, amb organització horitzontal i gestió col·lectiva i no especulativa. Es vol un canvi en la visió del món, buscar alternatives, potenciar la col·laboració i el cooperativisme, un projecte veïnal basat en la cultura popular i en la participació. Els polítics assistents

Premi Sant Martí a La Flor de Maig

es van comprometre a trobar solucions més enllà dels més de 4.000 euros que els actuals propietaris reclamen com a lloguer mensual del local.

"La Flor de Maig és del barri!", "La Flor de Maig és del barri!"

Els crits dels assistents a l'acte van ressonar per les parets del Casino de l'Aliança quan l'última i més jove de les representants de l'Ateneu, la Gemma, va acabar el seu reivindicatiu, sincer i emotiu discurs. Tres dones van

pujar a l'escenari, la Teresa, la Isabel i la Gemma. Tres generacions separades entre si per més de 30 anys, fent camí cap a dos segles d'història de tot un símbol del barri, l'Ateneu La Flor de Maig.

www.centremedicpoblenou.es

**CENTRE
MÈDIC
POBLENOU**

CERTIFICATS MÈDICS - PERMIS DE
CONDUIR - ARMES - SEGURETAT
NÀUTICS - ESPORTIUS - GRUA
OFICIALS DE TOTES CLASSES

Llull 175 pral. 2a. (cantonada rambla)
08005 BARCELONA Tel. 93 485 41 77

SI ET VOLS ANUNCIAR,
TRUCA AL
697 268 335

EN VENDA

OFICINA D'INFORMACIÓ
Pere IV, 344-346 · 1^o1^a
690 311 270

Al Poblenou el capital privat genera canvis, mentre la resta cau en decadència

L'artista Pau Faus i el director escènic Tomàs Aragay no es coneixien de res. Durant el festival Escena Poblenou del mes d'octubre passat, però, van treballar plegats en el projecte Wanted, en què exploren el territori del barri del Poblenou.

En què va consistir exactament Wanted?

Pau: Aquest projecte neix d'un encàrrec específic per al projecte europeu interregional VIA Territori. Wanted va ser una acció que reflexionava sobre la idea de 'frontera'.

Tomàs: Va ser una acció a l'espai públic on una sèrie de cowboys distorsionen la realitat amb la seva presència inquietant i poc justificada.

Per què compareu el barri amb el Far West? I per què vàreu utilitzar la figura del cowboy en la vostra intervenció?

P: Buscant imatges i referències sobre aquesta idea de "frontera" vam començar a centrar-nos en una particularitat del barri: els descampats i el solars tancats. És evident que cap barri de Barcelona té aquesta densitat d'espai en estat de *stand-by*. Aquesta indefinició, que respon a un procés de canvi urbanístic (el 22@), ha creat nombroses desigualtats. Al Poblenou hi podem veure gratacels acabats d'estrenar al costat de naus enderrocades, o el que és el mateix, molta riquesa al costat d'indigents que malviuen entre la runa.

T: Si, és una perifèria indefinida, un espai encara per conquerir i definir. El cowboy és símbol del fora de la llei, d'aquell que pren decisions de forma individual. Avui, amb la crisi actual, tots som una mica cowboys.

Un canvi que no us agrada gens...

P: Al Poblenou, el capital privat genera canvis mentre la resta cau en decadència. Les institucions públiques cada vegada l'abandonen més. És la "llei de la selva", la llei del més fort. El símil del Far West cinematogràfic encaixava bé, tant per l'aspecte urbà del barri (descampats, carrers amples i buits, campaments...) com per la manca d'un control públic que defensés els més desprotegits.

Considerem que el Poblenou ha quedat indefinit?

El barri estava sentenciat fa temps. Se'l va deixar caure en decadència durant dècades, fins a arribar al moment que es va transformar per ser acceptat per l'opinió pública. Un cop això va passar (amb el 22@) va entrar en marxa la maquinària dels interessos privats.

És evident que cap barri de Barcelona té aquesta densitat d'espai en estat de *stand-by*

Qui no es pregunta què fa un autèntic cowboy repenjat a la barra i demanant una fanta de taronja?

Aleshores, creieu que ha perdut la identitat que el caracteritza?

Amb la crisi aquesta transformació ha quedat aturada i ha deixat una primera imatge d'indefinió molt evident, la que queda quan deixes alguna cosa a mitges. Però hi ha un altre nivell d'indefinió que no és fruit de les condicions del moment sinó fruit d'una estratègia. Ha deixat de ser un barri amb una identitat pròpia per convertir-se en una àrea urbana genèrica i anònima.

Pel que fa a la participació de la gent del barri, per què vàreu decidir que s'havien d'involucrar en aquesta intervenció?

El nostre projecte consistia a trobar veïns del Poblenou que volguessin passejar pel barri disfressats de cowboy. Malgrat que per nosaltres era important que els participants fossin del barri, això finalment no va ser possible. No puc amagar que va ser una decepció, però quan fas projectes que impliquen participació saps que sempre hi ha una part que no depèn de tu.

T: Vam pensar que si la gent del barri hi participava, seria més "real" la relació de l'acció amb el barri.

Quina va ser la reacció del barri? Va tenir bona acollida?

Hi va haver dos tipus de reaccions. D'una banda, la reacció del barri va ser la dels vianants que s'encreuaven amb aquests personatges disfressats de cowboys. Evidentment va ser una reacció de sorpresa que, més enllà d'entendre el sentit de l'acció, ho observava amb curiositat. En canvi, pel que fa al públic del festival hi va haver reaccions diferents. Aquí sí que es van fer més preguntes i crec que es va entendre millor la relació entre l'acció i el context.

T: Jo penso que no vam tenir gaire acollida, la veritat.

Creieu que la gent s'ha qüestionat què feien realment els cowboys pel barri?

És clar que s'ho han qüestionat, ¿qui no s'ho preguntaria si veu un autèntic cowboy entrant a un bar, repenjar-se a la barra i demanant al cambrer incrèdul una fanta de taronja? Jo crec que quan fas aquest tipus d'intervencions a l'espai públic has de tenir molt clar tots els nivells de lectura que despertaran. La curiositat, la indiferència o la burla també són nivells de lectura que ens semblaven molt interessants. A l'altre extrem hi ha les persones que aprofundeixen més en el que veuen: podien llegir-ho al programa, tot i que també quedava indefinit.

T: Suposo que la gent haurà pensat coses diverses.

Hi havia alguna mena d'interactuació entre els cowboys i la gent que anava pel carrer?

Els cowboys tenien instruccions molt clares de no interactuar amb ningú, de mantenir-se en la neutralitat. Volíem que la incredulitat que despertàvem es mantingués. Aquesta part més interpretativa de l'acció per a mi va ser molt interessant, vaig entendre millor que quan un es comporta en públic d'una forma inusual la reacció més freqüent és la burla, però que tard o d'hora aquesta acaba minvant fins que la incomoditat, que suposadament hauria de sentir el personatge inusual, acaba saltant cap aquells que l'envolten. És a dir, que una presència que al principi feia gràcia acabi incomodant només és possible si la persona que la veu la interpreta com a real i no com a fictícia.

T: No, la idea bàsica és que ells eren simplement una presència silenciosa inquietant, és la gent qui havia de construir el relat.

Maria Gràcia Larrégola

Calendari i horari de les activitats nadalenes de L'Associació de Comerciants del Poblenou

1. Els comerciants de l'Eix Comercial impulsen i financen la il·luminació de Nadal amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i d'establiments no associats.

2. Trobareu el Pare Noel amb la carrossa i els rens el dissabte 22 desembre al c/ Marià Aguiló amb Ramon Turró

de 11.30 a 14 h
i de 17.30 a 20 h

i el dilluns 24 desembre a la rambla del Poblenou amb Dr. Trueta

de 11.30 a 14 h
i de 17.30 a 20 h

3. Sessió de contacontes a l'estand del Pare Noel el dissabte 22 desembre al c/ Marià Aguiló amb Ramon Turró

de 11 a 12 h

i el dilluns 24 desembre a la rambla del Poblenou amb Dr. Trueta

de 17 a 18 h

4. El patge reial vindrà a recollir les cartes als Reis el dijous 3 de gener al c/ Bilbao amb Llull

de 11.30 a 14 h
i de 17.30 a 20 h

i el divendres 4 de gener a c/ Marià Aguiló amb Ramon Turró

de 11.30 a 14 h
i de 17.30 a 20 h

5. El dia 5 de gener a les 20 h acompanyarem els Reis en la seva arribada a les carpes instal·lades davant de Can Saladrigas.

6. Els dies abans de Nadal hi haurà cantades nadalenes per la Rambla i pel centre del Poblenou.

**L'Eix Comercial desitja a tots els
veïns i veïnes
unes bones festes!**

Ni carn ni peix

—Què ha passat, Berta? D'on vénis? —pregunta el Pere preocupat, al veure-la entrar per la porta amb els cabells esbullats i la mirada perduda.

—Que és que no tenim dret, nosaltres, a menjar carn i peix un cop a la setmana? —respon la Berta.

—Què vols dir? On eres?

—He estat retinguda. No em deixaven marxar.

—Qui no et deixava marxar?

—Els guardes del Carrefour, dos pobres homes que compleixen ordres perquè si no, els despatxen; però abans que vingués l'encarregat a interrogar-me, m'han confessat que alguna vegada ells també ho han fet.

—Han fet què?

—Emportar-se safates de carn i de peix.

—Has robat?

—No he robat, he agafat menjar. Però no ho sé fer, Pere. Ni per això tan sols serveixo. M'han enxampat de seguida. Em van dir que era fàcil, que havia de pensar en termes de supervivència. Però jo sóc una bleda...

El Pere abraça la bleda i la convida a fer un passeig. El Joel corre Rambla amunt, Rambla avall. Una rambla negra com la nit. Fosca com el futur d'aquesta petita família.

—No entenc l'asfalt a la Rambla —diu la Berta.

—He sentit que així la gent no cau i que el manteniment és més barat —argumenta el Pere.

—Sí, és clar. Doncs s'ho podien haver pensat millor abans de substituir fa pocs mesos un munt de rajoles. No t'en recordes que un senyor marcava indiscriminadament amb spray taronja les que ell creia malmeses? —observa la Berta.

—Sí que me'n recordo. I ara les llencen totes i

posen aquesta mena de quitrà.

—Quina despesa tan absurda. Però ells sempre troben arguments, d'això es tracta la política.

—A qui penses votar? Ja t'has decidit, Berta?

—No votaré.

—I aquest serà l'exemple de democràcia que donaràs al teu fill?

—Això no és democràcia, Pere. Són tots una colla de farsants.

—I no penses definir-te en la qüestió de la independència?

—Tant se me'n fot ara mateix. En tot cas, és la meua pròpia independència el que em preocupa, conservar el sostre i omplir la panxa. No trobes?

—Fent córrer els dits?

—Els dits, la mà i els peus si cal. Ens han robat, no només els cèntims; l'esforç i l'esperança, també. I tu els votaràs encara. Serà aquest l'exemple que donaràs al Joel?

—Hi ha alternatives, Berta. Si no t'agrada la carn, pots tastar el peix.

—Ni carn ni peix. Em faré vegetariana i tots hi sortirem guanyant.

Elena Marzo

www.elena-marzo.blogspot.com

D'infermeres i infermers

“La infermera t’acompanya en la teva salut sense imposar ni jutjar”

Què fas com a llevadora?

Les llevadores no només atensem les dones durant el part, sinó que les acompanyem durant l'embaràs, abans i després del part i també al llarg de la vida. Tenim en compte la situació de salut de la dona, des d'una concepció integral.

Com treballem amb les dones?

Jo també ajudo les dones embarassades fent ús de les teràpies naturals. Treballem amb la respiració i amb altres tècniques per tractar les pors que les ajudin a afrontar el part.

Què ofereix una infermera que no facin altres professionals?

Les infermeres acompanyem les persones en la seva salut i en tenim cura, però no imposen ni jutgem. Fem que la persona sigui protagonista de la seva salut perquè sigui activa a l'hora de prendre les seves decisions.

“L’aportació solidària no la faig amb diners, sinó com a voluntària”

Per què et vas decidir a fer de voluntària?

Des del COIB em va arribar informació del programa de voluntariat, que incorpora un curs inicial de formació gratuït. Després l'AFANOC, a través del COIB, em va oferir la possibilitat d'acompanyar un nen de 9 anys amb càncer.

Quina és la teva tasca?

Fa dos anys vaig fer de voluntària amb aquest nen, primer a l'hospital, i després a casa. I la primavera passada vaig fer el mateix amb una nena de 8 anys. En el primer cas, ajudava el nen a seguir les classes de música des de l'hospital. I amb la nena, tenia cura d'ella i pintàvem, llegíem i jugàvem perquè la mare tingués una mica de respir.

Com concep el voluntariat?

A mi quan les ONG o entitats em demanen diners mai en dono. L'aportació solidària la faig jo, implicant-me directament, dedicant el meu temps als altres.

Gemma Bruna i Sales

Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Barcelona

Yolanda Segura és llevadora amb més de 25 anys d'experiència. Actualment treballa a la sala de parts de l'Hospital de Terrassa i és una de les més de 38.000 infermeres que formen part del Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Barcelona (COIB), amb seu al Poblenou. Dedica part del seu temps a fer de voluntària acompanyant nens amb càncer, a través del programa de voluntariat del COIB, a partir de l'acord amb l'Associació de Familiars i Amics de Nens amb Càncer (AFANOC).

INFANTIL - PRIMÀRIA - SECUNDÀRIA - INFANTIL - PRIMÀRIA - SECUNDÀRIA - INFANTIL - PRIMÀRIA - SECUNDÀRIA - INFANTIL - PRIMÀRIA - SEC

•• atenció individualitzada •• autonomia i responsabilitat •• cooperació
•• mètode científic •• llengües estrangeres •• tecnologies de l'aprenentatge
i el coneixement •• convivència i educació emocional •• voluntariat i
valors •• educació musical i artística •• educació esportiva •• compromís
amb l'entorn •• participació de les famílies ••

PREINSCRIPCIÓ CURS 2013-2014

Sessions informatives i jornades de portes obertes:

26 de gener, 2, 9 i 16 de febrer de 2013

A les 10:00 i a les 12:00

US CONVIDEM A CONÈIXER EL NOSTRE PROJECTE

Demaneu informació al 93 225 13 24

www.voramar.cat

ESCOLA

VORAMAR

www.voramar.cat - C/ Ramon Turró, 130-138 - 08005 Barcelona - Tel. 93 225 13 24 - info@voramar.cat

COIB, establiment amic del camí escolar

Si un nen es troba malament anant o tornant de l'escola, i necessita trucar a casa o té la sensació de perill pot adreçar-se a la seu del Col·legi, al carrer Pujades, 350.

Una oficina en línia oberta al ciutadà

Totes les persones que vulgueu fer arribar propostes, suggeriments o queixes relacionats amb l'atenció a la vostra salut podeu fer ús de l'oficina d'atenció del COIB.

La Setmana Gran, tallers gratuïts per fer salut

Les infermeres de Barcelona organitzen durant el mes d'octubre la Setmana Gran per oferir a persones grans tallers gratuïts de teràpia del riure, alimentació, higiene postural, marxa nòrdica, tai-txi-txuan i altres activitats saludables.

Xarxa d'entitats de suport a famílies cuidadores

Aquesta xarxa, en la qual participa el COIB, compta amb la participació d'una desena d'associacions que ajuden les famílies que tenen cura dels seus membres oferint serveis de respir o de contacte amb altres familiars.

Més d'11.000.000 d'alumnes
a tot el món ja l'han provat.

Molt més que matemàtiques i lectura

Autonomia en l'aprenentatge

Hàbit d'estudi

Concentració

Confiança en un mateix

Motivació per aprendre

Amb el nostre sistema d'aprenentatge totalment personalitzat, és possible començar a partir dels 2 anys d'edat.

15 dies de franc fins al 28 de febrer

Centre Kumon Barcelona - Sant Martí

Rambla del Poblenou, 164, local 16

08018 Barcelona

629 640 123 / 933 033 923